

Sygn. akt I NKRS 21/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Elżbieta Karska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Adam Redzik

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z odwołania M. G.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 15 grudnia 2021 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w E., ogłoszonym w
Monitorze Polskim z 2021 r. poz. 710,

z udziałem A. H.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 14 września 2022 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] z 15 grudnia 2021 r. Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: KRS
lub Rada), na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej
Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2021 r. poz. 269; dalej: u.k.r.s.), postanowiła:
przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie A. H. do
pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w

E. ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r. poz. 710 (pkt 1) oraz nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie M. G. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w E. ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r. poz. 710 (pkt 2).

Od powyższej uchwały odwołanie wniosła M. G. (dalej także jako: Skarżąca).

Na mocy art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s., zaskarżonej uchwale zarzuciła:

1. obrazę prawa materialnego w postaci naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 33, art. 45 i art. 60 Konstytucji RP oraz art. 35 ust. 1, 2, 3 u.k.r.s. w zw. z art. 37 ust. 1 u.k.r.s. przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie prowadzące do nierównego traktowania ze względu na wiek, staż pracy, kwalifikacje i kompetencje zawodowe, dorobek zawodowy oraz doświadczenie życiowe, brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, czego następstwem było niezastosowanie prawidłowych kryteriów wyboru do oceny kandydatów na stanowisko sędziowskie i nieuwzględnienie wszystkich dostępnych i możliwych kryteriów wyboru (wybiórcze ich stosowanie) jakimi winna kierować się Rada przy wyborze określonego kandydata, a w szczególności nienadanie prymatu szeroko rozumianemu kryterium kwalifikacji - pozytywnym dwóm ocenom kwalifikacji Skarżącej sporządzonym przez dwóch wizytatorów - ocenie cywilistycznej (obejmującej bardzo różnorodne sprawy pod względem gatunkowym - cywilistyczne, gospodarcze, z zakresu prawa pracy i prawa rodzinnego i ocenie z zakresu prawa karnego - czym nie może wykazać się uczestniczka wybrana na urząd sędziego (ponieważ legitymuje się tylko jedną cywilistyczną oceną kwalifikacji) oraz przede wszystkim doświadczeniu zawodowemu (długości i różnorodności stażu Skarżącej na samodzielnym stanowisku orzeczniczym - przy stosowaniu prawa - Skarżąca ma dłuższy i bardziej różnorodny staż) i życiowemu, wykształceniu (Skarżąca ukończyła studia dzienne z oceną dobrą, otrzymała wyższą – dobrą ocenę z egzaminów zawodowych, ukończyła studia podyplomowe

z oceną celującą, podnosi stale kwalifikacje (dowodzą tego liczne certyfikaty ze szkoleń) i wiedzy, przekładającej się na stabilność orzecznictwa, posiadanej przez Skarżącą; kandydata, predyspozycji do wykonywania zawodu wiążącego się z takimi cechami, jak niezależność, umiejętność samodzielnego podejmowania decyzji, rzetelność w wykonywaniu obowiązków, ponieważ nadano kryterium poparcia środowiska w postaci opinii kolegium charakter kryterium dominującego - decydującego o wyborze na stanowisko sędziowskie, skoro zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego jest to najsłabsze kryterium wyboru - „najsłabsze ogniwo”, i tym samym wybór KRS na stanowisko sędziowskie był ukierunkowywany głosem środowiska (przewodniczący Zespołu KRS prezentując Skarżącą w trakcie posiedzenia Rady tłumaczył niekorzystne poparcie Skarżącej przez środowisko tym, że etat sędziowski przewidziany jest do wydziału cywilnego, ewentualnie gospodarczego, a Skarżąca obecnie orzeka w wydziale karnym, tym samym pomijając jej 15-letnie doświadczenie cywilistyczne i tym samym jej kwalifikacje pozostały pominięte, tylko przez głos środowiska nie poparty w żaden sposób oceną kwalifikacji i doświadczeniem zawodowym, nadając w ten sposób kwalifikacjom uczestniczki A. H. najwyższą moc, tj. jej ocenie kwalifikacji i doświadczeniu zawodowemu wyższe znaczenie niż ocenie kwalifikacji i doświadczeniu zawodowemu Skarżącej, co nie ma umocowania w żadnych załączonych dokumentach, rekomendacjach, opiniach służbowych, certyfikatach ze szkoleń, studiów podyplomowych i przepisach prawa, stwierdzając w uzasadnieniu uchwały, że Skarżąca posiada zbliżone kwalifikacje zawodowe do kandydatki przedstawionej z wnioskiem o powołanie, jednak - w ocenie Rady - zostały one ocenione niżej niż kwalifikacje A. H., czym naruszono prawo Skarżącej do równego traktowania i do awansu lub wręcz powołania na stanowisko sędziowskie, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w E. uczestniczkę wskazaną w pkt 1 zaskarżonej uchwały, a nie Skarżącą;

2) naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

a) art. 34 ust. 1 i 3, 4 u.k.r.s. poprzez przeprowadzenie posiedzenia trzyosobowego zespołu KRS w sposób uniemożliwiający nie tylko rzetelną

i fachową, ale jakąkolwiek ocenę dwóch kandydatów w czasie zaledwie czterech minut i faktyczny brak sporządzenia uzasadnienia zajętego stanowiska; skoro odczytanie doświadczenia skarżącej na posiedzeniu KRS 15 grudnia 2021 r. trwało od godz.13.23 do godz. 13.31 i obejmowało tylko podstawowe informacje o dotychczasowym zatrudnieniu z karty zgłoszenia (co też było ustalone z błędami, ponieważ Skarżąca nigdy nie pracowała w Wydziałach I i IX Grodzkim Sądu Rejonowego w E., tylko w Wydziałach I i IX Cywilnym Sądu Rejonowego w E.), a uczestniczki - Kontrkandydatki od godz.13.31 do godz.13.35, a Zespół KRS na posiedzeniu powinien szczegółowo zapoznać się z opiniami i porównać doświadczenie zawodowe, załączone dokumenty, czy zapoznać się z aktami osobowymi uczestniczek, opiniami, dokumentami o podnoszeniu kwalifikacji i zweryfikować je, a nie tylko przeczytać karty zgłoszenia i fragment z opinii itp. (na co wskazywał przecież na posiedzeniu członek Zespołu KRS referujący osobę Kontrkandydatki: „ocena była krótka, było kilka dokumentów świadczących o podnoszeniu kwalifikacji, lecz ich nigdzie nie wymieniono”), „przyjrzeł się dwóm sprawom, w których Sąd Okręgowy w E. stwierdził przewlekłość postępowania i stwierdziliśmy, że pośpieszono się zbyt szybko z oczekiwaniami i umknęły one w toku postępowania”, która to ocena i wypowiedź członka Zespołu KRS w ogóle nie jest zrozumiała i transparentna oraz naruszenie § 9 ust. 3, 4, 5, § 12 ust.1, 2 i § 19 ust. 1-9 uchwały nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (M. P. 2019, poz. 192) przez takie zaprezentowanie kandydatek i zgromadzanego materiału przez referenta na posiedzeniu Zespołu KRS i następnie na posiedzeniu KRS, które doprowadziło do nierzetelnego ustalenia stwierdzenia nieistnienia braków w zebranych materiale oraz spowodowało tym samym nierzetelne sporządzenie listy rekomendowanych kandydatów, wskazanie bez żadnego umocowania w przedłożonym materiale tylko jednego kandydata rekomendowanego, błędne uznanie za bardzo dobrego kandydata i niezamieszczenie Skarżącej na w/w liście na miejscu pierwszym lub ewentualnie równorzędnym z Uczestniczką; o czym świadczy niewyjaśnienie negatywnej opinii Kolegium Sądu Okręgowego w E. podjętej wobec Skarżącej, gdy nie było podstaw do wydania takiej opinii i pozytywnej opinii Kolegium Sądu Okręgowego w E. wobec Uczestniczki, przez zaniechanie wezwania uczestniczek

na przesłuchanie Zespołu KRS lub innych osób w celu złożenia wyjaśnień i pominięcie tym samym wszystkich kryteriów wyboru, co spowodowało nierekomendowanie Skarżącej, w sytuacji gdy lista rekomendowanych kandydatów może być równa lub większa od liczby wolnych stanowisk sędziowskich i nieskierowanie z wnioskiem o powołanie Skarżącej na urząd sędziowski;

b) art. 34 ust. 1, 3 i 4 u.k.r.s., art. 35 ust. 2 u.k.r.s. w zw. z § 19 ust. 8 i 9 uchwały nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (M. P. 2019, poz. 192), przez bezkrytyczne przyjęcie przez Radę wyników prac Zespołu KRS, ocenę kandydatów przez ten Zespół i sporządzenie stanowiska Zespołu, jak i protokołu z posiedzenia Zespołu bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Zespołowi KRS i Radzie oraz dokonanie tej oceny przez Zespół KRS, a następnie przez Radę w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzeczny ze zgromadzonym materiałem;

c) art. 33 ust. 1, art. 34 ust. 3 i art. 35 ust. 1 i 2 u.k.r.s. w zw. z § 9 ust. 1, 2, 3, 4 i 5 Regulaminu KRS przez niepełne, ostatecznie wadliwe, ustne przedstawienie kandydatury wnoszącej odwołanie na posiedzeniu KRS, w szczególności wbrew powinności oceny kandydatów przez Radę na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej;

d) art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.k.r.s. przez dokonanie oceny kandydatury wnoszącej odwołanie bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji - dwóch ocen kwalifikacji Skarżącej i jednej oceny kwalifikacji konkurującej z nią Kandydatki z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów (w szczególności pominięcie przy rozpatrywaniu poszczególnych kryteriów stażu pracy Skarżącej we wszystkich wydziałach cywilnych Sądu Rejonowego w E. od 2006 r. do 2020 r., tj. w VI Wydziale Ksiąg Wieczystych, Wydziale I, IX, X Cywilnym, III Wydziale

Rodzinny, III Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, V Wydziale Gospodarczym i Upadłościowym, oraz Wydziale Karnym Sądu Rejonowego w E. od 1 kwietnia 2020 r. - w VII Wydziale Karnym Wykonywania Orzeczeń, a od 1 stycznia 2021 r. w VIII Wydziale Karnym Sądu Rejonowego w E. oraz delegowania Skarżącej do Sądu Okręgowym w E. do V Wydziału Cywilnego Rodzinnego w E. od 3 grudnia 2018 r. do 2 marca 2019 r. oraz od 15 marca 2019 r. do 14 czerwca 2019 r. w ramach półrocznej, bezpłatnej delegacji w wymiarze czasu pracy 0,5 etatu, przy zachowaniu ogromnego całego referatu w X Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego w E.; ponieważ Rada i Zespół KRS nie przeanalizowała (nie porównała) całokształtu doświadczenia zawodowego, w tym tak istotnego doświadczenia zawodowego kandydatek na stanowisku referendarza i starszego referendarza sądowego, które można łatwo porównać, biorąc pod uwagę ich statystyki ze wspólnej pracy w X Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego w E., poziom orzecznictwa, zaangażowanie w poszerzanie wiedzy, dołączone rekomendacje, certyfikaty ze szkoleń, opinie kwalifikacji, opinie służbowe; Rada i Zespół nie wyjaśniły negatywnej opinii Kolegium, skoro praca Skarżącej oceniana była pozytywnie przez wizytatorów, oraz we wszystkich ocenach okresowych (załączono do odwołania ostatnią ocenę okresową Skarżącej), nadto Rada KRS procedowała bez żadnej dyskusji, czy refleksji nad uczestniczkami podczas posiedzenia KRS w dniu 15 grudnia 2021 r., a członkowie Rady, co widać na nagraniu wchodzili i wychodzili w trakcie posiedzenia, co przełożyło się również na wyniki podczas głosowania na Skarżącą - 15 obecnych osób głosujących, a na Kontrkandydatkę już 18 osób głosujących i nieprzedstawienia wyników dyskusji i wyjaśnienia, co miało wpływ na wynik postępowania przed Radą, co narusza zasady transparentności, przejrzystości postępowania oraz stanowi uchybienie polegające na podjęciu czynności, które praktycznie doprowadziły do dyskryminacji jednego z kandydatów, naruszyły zasady równego awansu i zasady równego dostępu do służby publicznej;

- brak rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie;

- brak porównania i omówienia na posiedzeniu 15 grudnia 2021 r. doświadczenia i ocen kwalifikacji - co wynika z nagrania posiedzenia i z treści uzasadnienia uchwały, przez użycie sformułowań odnośnie opinii uczestniczki, że „opinia jest krótka” - w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur, danych statycznych, oceny orzecznictwa itp. obu kandydatów, czy wysokich kwalifikacji zawodowych Skarżącej, w sytuacji realnej możliwości na podstawie załączonych danych statycznych do każdej z opinii, czy prawidłowego przestrzegania zasad etyki i kultury osobistej, co skutkowało podjęciem uchwały z całkowitym pominięciem oceny kandydatur według jednolitych kryteriów;

e) art 33 ust. 1 w zw. z art. 42 ust. 1 u.k.r.s. przez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatury wnoszącej odwołanie i uczestniczki w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącej jest „gorsza” od kandydatury uczestniczki wskazanej w pkt 1 zaskarżonej uchwały, przez sporządzenie uzasadnienia uchwały polegające na zaniechaniu wyjaśnienia przyczyn, dla których okoliczności wyróżniające Skarżącą i przemawiające na jej korzyść ustępują osiągnięciom wybranej Kandydatki czego wyrazem jest poprzestanie w części motywacyjnej uchwały jedynie na lakonicznym stwierdzeniu, że „w ocenie Rady, w niniejszej procedurze konkursowej Pani A. H. spełnia kryteria wyboru w stopniu wyższym niż kontrkandydatka, co uzasadnia przedstawianie jej Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie”, co w konsekwencji uniemożliwia poznanie toku rozumowania Krajowej Rady Sądownictwa, a w dalszej kolejności dokonanie indywidualnej i społecznej kontroli dokonanego wyboru; w uzasadnieniu KRS wskazuje jednocześnie, że „Skarżąca posiada zbliżone kwalifikacje zawodowe do kandydatki przedstawionej z wnioskiem o powołanie, jednak - w ocenie Rady - zostały one ocenione niżej niż kwalifikacje A. H. - zatem brak wyjaśnienia dlaczego kwalifikacje Skarżącej zostały ocenione niżej, brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, niewskazanie precyzyjnych kryteriów, jakimi kierowano się przy wyborze kandydata rekomendowanego, a następnie

przedstawionego Prezydentowi RP i Skarżącej, która nie uzyskała takiej rekomendacji, a w konsekwencji miałyby nie zostać przedstawiona Prezydentowi RP, oparcie uzasadnienia uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do nich w oparciu o posiadany przez Radę materiał dowodowy;

f) art. 42 ust. 2 u.k.r.s. poprzez niesporządzenia uzasadnienia uchwały w terminie 1 miesiąca od jej podjęcia, o czym świadczyć może umieszczenie jej w systemie dopiero 18 stycznia 2022 r. (brak daty sporządzenia uzasadnienia na uchwale), więc należy datę umieszczenia w systemie i doręczenia uczestnikom domniemywać jako datę jej sporządzenia; co spowodowało naruszenie prawa do zapoznania się z jej treścią przez uczestników i poznania motywów rozstrzygnięcia;

g) naruszenie art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 u.k.r.s. w zw. z § 18 uchwały nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (M. P. 2019, poz. 192) poprzez podjęcie uchwały bez wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji i ustalenie kolejności kandydatów bez uwzględnienia całokształtu udostępnionej dokumentacji, dokonanie jej w sposób dowolny, niezgodnie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącej i konkurującej z nią Kandydatki, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów i przekroczenie zasady swobodnej oceny kandydatów, z niezachowaniem jasności i jednorodności oraz niezastosowanie jednolitych kryteriów oceny kandydatów, co spowodowało oparcie się przez Krajową Radę Sądownictwa jedynie na uzyskanych przez kandydatów ocenach kwalifikacyjnych, ich doświadczeniu zawodowym oraz opinii Kolegium Sądu Okręgowego w E. (s. 7-8 uzasadnienia), w sytuacji gdy uchwała powinna być oparta na: ocenie kwalifikacji kandydatów, doświadczeniu zawodowym, w tym doświadczeniu w stosowaniu prawa, dorobku naukowym, opiniach przełożonych, ocenach ze studiów i egzaminów zawodowych, rekomendacjach, publikacjach i innych dokumentach, opinii kolegium właściwego sądu, ocenie właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów oraz innych dokumentach dołączonych do karty zgłoszenia, co w konsekwencji doprowadziło do pominięcia przy ocenie kandydatury Skarżącej okoliczności, których konieczność wzięcia pod uwagę generuje dyspozycja

ww. przepisów, a w szczególności faktu, że Skarżąca ukończyła dzienne studia prawnicze, podczas których zgłębiała wiedzę teoretyczną i praktyczną, stosując prawo na studiach w Uczelnianej Poradni Prawnej [...] w T. i udzielając bezpłatnych porad prawnych pod okiem wyśmienitych profesorów i doktorów [...] w T., praktykując w kancelariach radców prawych E. i W. R. w T., czy u adwokata S. C.; że ukończyła aplikację chodząc codziennie na zajęcia praktyczne i złożyła egzamin zawodowy, z wynikiem dobrym, ukończyła kurs „Księgowości, kadry, płace, płatnik”, prowadziła zajęcia dydaktyczne w Szkole w T. oraz w innych placówkach, brała udział w stażach i szkoleniach (w tym zagranicznych), ukończyła liczne szkolenia i kursy zawodowe (w tym roczne, na S. w W., Studia Podyplomowe z oceną celującą); Skarżąca ma dłuższy staż orzeczniczy; posiada różnorodne doświadczenie zawodowe na stanowisku referendarza sądowego - samodzielnego orzecznika w tym doświadczenie w stosowaniu prawa z zakresu cywilistyki, od spraw cywilnych, pracy, rodzinnych w sądzie Rejonowym i Okręgowym w E. poprzez sprawy gospodarcze, a także w sprawach karnych; przedłożyła rekomendacje sędzi Przewodniczącej V Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w E. w przeciwieństwie do uczestniczki, która ukończyła zaoczne studia prawnicze, różniące się przygotowaniem do zawodu prawnika, uzyskała niższą ocenę z egzaminu zawodowego, nie ukończyła żadnych studiów podyplomowych, czy może kilka szkoleń (co jak stwierdzono w uzasadnieniu uchwały wskazuje na podnoszenie kwalifikacji zawodowych przez uczestnictwo w szkoleniach), ma łącznie krótszy staż zawodowy oraz jako referendarz zdobyła mniejsze doświadczenie zawodowe pracując od momentu zatrudnienia przez kolejnych 11 lat na stanowisku referendarza sądowego Ośrodka Migracyjnego Ksiąg Wieczystych w E., przenoszącego treści księgi wieczystej prowadzonej w systemie papierowym do struktury księgi wieczystej prowadzonej w systemie elektronicznym na podstawie ustawy z dnia 14 lutego 2003 r. o przenoszeniu treści księgi wieczystej do struktury księgi wieczystej prowadzonej w systemie informatycznym Dz.U. z 2003 r., nr 42, poz. 363. (Trzeba tu zaznaczyć, że referendarz sądowy Ośrodka Migracyjnego Ksiąg Wieczystych w E. zatwierdzając projekt przygotowany przez migratora nie wydawał orzeczeń, ponieważ przeniesienie treści dotychczasowej księgi wieczystej do struktury księgi wieczystej prowadzonej w systemie

informatycznym nie było orzeczeniem i nie podlegało zaskarżeniu). Kontrkandydatka A. H. przez 11 lat pracy jako referendarz w Ośrodku Migracyjnym Ksiąg Wieczystych w E. nie podlegała weryfikacji pod względem orzecznictwem, jego poziomu, ani przewlekłości postępowania, w przeciwieństwie do Skarżącej, która na stanowisku referendarza wydawała merytoryczne, zaskarżalne orzeczenia w licznych wydziałach Sądu Rejonowego w E. podlegających kontroli instancyjnej, a jej pozytywnie oceniana praca była potwierdzona brakiem kiedykolwiek stwierdzonej przewlekłości postępowania w całym jej dorobku zawodowym referendarza i starszego referendarza i brakiem jakichkolwiek skarg na jej pracę; co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego osoby wskazanej w pkt 1 uchwały nr [...] A. H., a nie Skarżącej;

h) naruszenie art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 w zw. z art. 42 ust. 1 u.k.r.s. poprzez nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienia uchwały wyrażające się w braku konsekwencji i sprzeczności wewnątrz uzasadnienia, polegającej na tym, że przy ocenie i prezentacji osiągnięć poszczególnych kandydatów charakterystyce A. H. mieszczącej się zaledwie na jednej stronie uzasadnienia, przy uwzględnieniu jednej oceny kwalifikacji z zakresu pracy w X Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego w E. obejmując sprawy nie będące skomplikowane pod względem faktycznym i prawnym, i krótszego doświadczenia zawodowego od doświadczenia zawodowego Skarżącej (s. 3-4 uzasadnienia KRS) i wystawieniu jej przez wizytatora ogólnej dobrej oceny pracy, przy jednoczesnej ocenie i prezentacji osiągnięć Skarżącej na podstawie dwóch ocen kwalifikacji z różnorodnych materii - szeroko pojętej cywilistyki - prawa cywilnego, wieczystoksięgowego, rodzinnego, pracy czy gospodarczego i drugiej z zakresu prawa karnego, dłuższego doświadczenia zawodowego na stanowisku referendarza sądowego (s. 4-6 uzasadnienia KRS), czy podnoszenia kwalifikacji przez uczestnictwo w licznych szkoleniach krajowych i zagranicznych oraz studiach podyplomowych, co zajmuje 2,5 strony uzasadnienia; uzasadnienie w ogóle nie pełni swojej funkcji i nie uzasadnia wyboru lepszej kandydatki, co w konsekwencji ukazuje brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonej dokumentacji, skutkującej zaniechaniem kompleksowej oceny kandydatury Skarżącej, z pominięciem rzetelnej

oceny kwalifikacji odwołującej i konkurującej z nim kandydatki z przekroczeniem granie swobodnej oceny materiałów, ponieważ czytając prezentacje kandydatek w uzasadnieniu nie sposób się zgodzić z twierdzeniem Rady, że „Skarżąca posiada zbliżone kwalifikacje zawodowe do kandydatki przedstawionej z wnioskiem o powołanie, jednak - w ocenie Rady - zostały one ocenione niżej niż kwalifikacje Pani A. M. H.”, czym uzasadnienie narusza zasady transparentności, przejrzystości postępowania; ponieważ uzasadnienie musi wyjaśniać przewagę kandydata - (wyrok Sądu Najwyższego z 20 maja 2020 r., I NO 87/18), a w niniejszym postępowaniu tego nie czyni;

i) naruszenie art. 42 ust. 1 u.k.r.s., przez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatury Skarżącej w sposób uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów podjęcia uchwały, co uniemożliwia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącej jest mniej wartościowa od kandydatury A. H.;

j) naruszenie art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 u.k.r.s. poprzez nie wzięcie przez Zespół KRS i Radę pod uwagę kwalifikacji Skarżącej opartej na ustawowych kryteriach, tj. ocenie uzyskanej na dyplomie ukończenia studiów wyższych, ocenie z egzaminu zawodowego, bogatego doświadczenia życiowego i zawodowego na stanowisku referenta prawnego, nauczyciela prawa, doradcy prawnego, a także referendarza sądowego oraz starszego referendarza sądowego podczas pracy w różnych wydziałach na szczeblu sądu rejonowego i okręgowego, najdłuższym stażu zawodowym, szerokiej wiedzy prawniczej, a wzięcie pod uwagę jedynie doświadczenia kontrkandydatki na stanowiskach pracownika kancelarii notarialnej i prawniczej, referenta w sądzie rejonowym podczas pozaetatowej aplikacji, dwóch miesięcy pracy na stanowisku asystenta sędziego w Wydziale Wykonywania Orzeczeń i na stanowisku referendarza sądowego oraz starszego referendarza sądowego, co uniemożliwiło nie tylko rzetelną i fachową ocenę kandydatów i faktyczny brak uzasadnienia zajętogo stanowiska przez Radę KRS w dniu 15 grudnia 2021 r. podczas głosowania, a wzięcie przez Radę pod uwagę jedynie rekomendacji Zespołu KRS dla A. H. i tym samym pozbawiając Skarżącą awansu, doprowadziły do dyskryminacji jednego z kandydatów, naruszyły zasady równego awansu i zasady równego dostępu do służby publicznej;

k) sprzeczność z art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 u.k.r.s. w zw. z art. 37 ust. 1 w zw. z art. 42 ust. 1 u.k.r.s. w zw. z art. 60 Konstytucji RP, polegającą na braku transparentności postępowania i niedochowaniu przez Radę wymagania wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy poprzez niewykazanie z jakich powodów kandydatura A. H. jest lepsza od kandydatury Skarżącej, brak porównania kandydatów pod względem faktycznego doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu prawa, stażu pracy, danych statystycznych, stabilności orzecznictwa, oceny orzecznictwa i sprawności postępowania;

l) sprzeczność z art. 2, art. 32 ust. 1, art. 60 Konstytucji RP poprzez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego reguł i kryteriów jednolitych i wystarczająco obiektywnych, takich jak staż pracy, wyniki orzecznicze, niewzięcie pod uwagę całościowej oceny kwalifikacji zawodowo-osobowościowych Skarżącej, które odpowiadałyby zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, które to naruszenie miało wpływ na wynik postępowania, gdyż doprowadziło do tego, że kandydatura Skarżącej nie została przedstawiona Prezydentowi RP do powołania do objęcia urzędu na stanowisku sędziego;

Na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości, tudzież w części obejmującej pkt 1 uchwały i pkt 2 w zakresie dotyczącym kandydatury Skarżącej i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie należy zaznaczyć, że Krajowa Rada Sądownictwa jest organem umocowanym przez Konstytucję RP do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i to w jej gestii pozostają ustalenia faktyczne oraz ocena dowodów. Również ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem (art. 44 ust. 1 u.k.r.s.), chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny.

Sąd Najwyższy rozpoznając odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, bada wyłącznie ich legalność. Poza zakresem jego kognicji pozostaje zasadność rozstrzygnięcia zawartego w uchwale. Sąd Najwyższy nie może zajmować się rozpatrywaniem kwalifikacji kandydatów na sędziego, jak również decydować o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu (wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2016 r., III KRS 24/16, LEX nr 2141231). Sąd Najwyższy nie zastępuje Krajowej Rady Sądownictwa w jej ustawowo wyznaczonym zadaniu polegającym na rozpatrzeniu i ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i dlatego nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16, LEX nr 2122412 i przywołane tam orzecznictwo).

Podobnie Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przedmiotem kognicji Sądu Najwyższego pozostaje wyłącznie formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż jakkolwiek ingerencja w tę szczególną postać władztwa przynależnego Radzie skutkowałaby naruszeniem art. 179 Konstytucji RP (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK ZU 2008 nr 4, poz. 63).

Odnosząc się do złożonego odwołania, licznych i bardzo szeroko (a przez to niejasno i nieczytelnie) formułowanych zarzutów, na wstępie należy zauważyć, że są one ze sobą zbieżne i pomimo wskazywania przez Skarżącą naruszeń różnych przepisów prawa w istocie dotyczą: uzasadnienia zaskarżonej uchwały KRS, naruszenia procedur związanych z podejmowaniem decyzji przez Radę i Zespół KRS, oraz obrazy prawa materialnego, w tym przepisów Konstytucji RP.

Po analizie zarzutów zawartych w odwołaniu dotyczących naruszenia przez Zespół KRS przepisów postępowania, Sąd Najwyższy uznał je za bezzasadne.

Art. 35 ust. 2 u.k.r.s., znajduje zastosowanie w przypadku zgłoszenia się na stanowiska sędziowskie więcej niż jednego kandydata. W myśl tego przepisu,

przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Pod pojęciem kwalifikacji należy rozumieć nie tylko wymagania stawiane kandydatom w przepisach ustaw regulujących ustroj sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego, ale także wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowaną w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowaną przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedzę prawniczą, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków itp. (wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2016 r., III KRS 90/15, LEX nr 1977932; wyrok Sądu Najwyższego z 6 lutego 2019 r., I NO 21/18; wyrok Sądu Najwyższego z 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21).

W toku przedmiotowej procedury konkursowej, Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa wskazał, że kierował się dyspozycją art. 35 u.k.r.s. (s. 2 uzasadnienia uchwały KRS) zgodnie z którym, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, przy ustalaniu kolejności na liście kierując się przede wszystkim oceną ich kwalifikacji, a ponadto uwzględniając doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu.

Należy pamiętać, że rekomendacja zespołu powołanego w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa nie ma charakteru wiążącego. To Krajowa Rada Sądownictwa, a nie zespół rekomenduje Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydata na urząd sędziego. Podczas prac zespołu na A. H. oddano 3 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, 0 głosów „wstrzymujących”, na M. G. 0 głosów „za”, 0 głosów „przeciw”, 3 głosy „wstrzymujące”.

W uzasadnieniu stanowiska Zespół KRS wyjaśnił, że za rekomendowaniem kandydatury A. H. przemawiały w szczególności (ocenione łącznie): ocena kwalifikacji, opinia Kolegium Sądu Okręgowego w E., które zaopiniowało ją pozytywnie (M. G. została zaopiniowana negatywnie). Ponadto, wniosek taki był uzasadniony informacjami dotyczącymi posiadanego przez kandydatki doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa, opiniami służbowymi (s. 2 uzasadnienia uchwały KRS) oraz poparciem środowiska sędziowskiego (s. 3 uzasadnienia uchwały KRS).

Wbrew zarzutom Skarżącej, ani przepisy u.k.r.s., ani Regulamin KRS nie określają czasu (ilości minut) w jakim mają dokonać się prezentacje kandydatów. Także ocena sposobu prezentacji kandydatów przez członków Zespołu KRS pozostaje subiektywna, a język „mówiony” nieprecyzyjny. Jednak istotne jest to, czy faktycznie Zespół KRS dysponował pełną, dostępną, złożoną przez kandydatów dokumentacją i czy znalazło to odzwierciedlenie w uzasadnieniu pisemnym jego stanowiska. W przedmiotowej sprawie nie ma podstaw, by stwierdzić, że było inaczej.

Nie zasługują także na uwzględnienie zarzuty Skarżącej dotyczące naruszenia przez Radę przepisów postępowania.

Naruszenie art. 33 ust. 1 u.k.r.s. może polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień uczestników postępowania czy też innych osób albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. W niniejszej sprawie żadna z powyższych przesłanek nie zachodzi.

Zarzut jaki Skarżąca stawia uchwale Krajowej Rady Sądownictwa dotyczy w istocie uznania przez Radę, że kwalifikacje zawodowe do objęcia stanowiska sędziego przez A. H. są wyższe aniżeli M. G.. Do dokonania wiążącej oceny umocowana jest tylko KRS. Odmierna ocena M. G. nie ma tu znaczenia, o ile Skarżąca nie wykaże, że dokonując oceny KRS naruszyła prawo.

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydatki, biorące udział w konkursie, spełniają wymagania formalne, zaś Rada, podejmując uchwałę, kierowała się również wymogiem posiadania odpowiedniej wiedzy prawniczej oraz

kryteriami, wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.k.r.s.: ocenami kwalifikacji, doświadczeniem zawodowym, opinią kolegium sądu (s. 7-8 uzasadnienia uchwały KRS).

Ponadto, Rada wskazała, że po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, w pełni podzielając stanowisko Zespołu KRS, uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o powołanie A. H. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w E. (s. 8 uzasadnienia uchwały KRS).

W ocenie Rady, kwalifikacje kandydatek do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w E. były porównywalne (s. 8 uzasadnienia uchwały KRS), choć kwalifikacje M. G. zostały ocenione nieznacznie niżej niż kwalifikacje A. H. (s. 4 uzasadnienia uchwały KRS). Ostatecznie, na M. G. oddano 2 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, 13 głosów „wstrzymujących”, a na A. H. 18 głosów „za”, 0 głosów „przeciw”, 0 głosów „wstrzymujących”. Rada uznała, że A.H. jest lepszą kandydatką do objęcia stanowiska sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w E., gdyż wypełnia w najwyższym stopniu, oceniane łącznie, kryteria wyboru, wymienione w art. 35 ust. 2 u.k.r.s., w przedmiotowej procedurze konkursowej. W szczególności przemawia za tym uzyskana ocena kwalifikacji, doświadczenie zawodowe zdobyte na stanowisku asystenta sędziego, referendarza i starszego referendarza, a także poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w E. (s. 8 uzasadnienia uchwały KRS).

W świetle dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej oceny poszczególni kandydaci nie wykazują ekstremalnych różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania, nie można postawić Krajowej Radzie Sądownictwa zarzutu naruszenia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2017 r., III KRS 16/17, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2017 r., III KRS 5/17, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16, niepubl.).

Nie ulega wątpliwości, że Krajowa Rada Sądownictwa, w świetle art. 33 u.k.r.s., jest obowiązana przed podjęciem uchwały wszechstronnie rozważyć

sprawę na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (wyrok Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12, LEX nr 1619712; wyrok Sądu Najwyższego z 22 maja 2012 r., III KRS 14/12, LEX nr 1405296).

W rozstrzyganej sprawie Rada kierowała się powyższymi kryteriami, co zostało wprost wskazane w uzasadnieniu uchwały, a ponadto jednoznacznie wynika z jej treści. W stosunku do kandydatek przywołano daty ukończenia studiów wyższych, fakt odbycia aplikacji, przebieg dotychczasowego zatrudnienia, oceny uzyskane na dyplomie ukończenia studiów, oceny uzyskane z egzaminu zawodowego, opinie wizytatorów, poparcie środowiska sędziowskiego i inne okoliczności (odnośnie do A. H. – s. 3-4 uzasadnienia uchwały KRS, odnośnie do M.G. – s. 4-6 uzasadnienia uchwały KRS).

W ocenie Rady o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej A.H. zdecydował: całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności uzyskana ocena kwalifikacyjna oraz doświadczenie zawodowe, w tym zdobyte na stanowisku asystenta sędziego, referendarza i starszego referendarza sądowego, a także poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w E. (s. 8 uzasadnienia uchwały KRS). Należy zwrócić uwagę i na to, że ocena Rady została poprzedzona porównaniem kandydatek zawierającym wyszczególnienie kryteriów branych pod uwagę, m.in. „ocen kwalifikacji” i „doświadczenia zawodowego kandydatek” (por. s. 7-8 uzasadnienia uchwały KRS).

Żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest konieczne wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Znaczenie przywiązywane

do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostaje poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów, co wynika z obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2015 r., III KRS 76/15, LEX nr 1975843).

Należy jeszcze raz podkreślić, że Krajowa Rada Sądownictwa została wyposażona w prawo swobodnej oceny kandydata na urząd sędziego, posiada kompetencje do merytorycznego badania jego kwalifikacji w ustawowo określonych granicach. Pogląd o posiadaniu przez Krajową Radę Sądownictwa prawa do własnej oceny osób zgłaszających się na wolne stanowiska sędziowskie znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, którego kolejnym przykładem jest uzasadnienie wyroku z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, niepubl., w którym Sąd ten stwierdził, że „ocena przydatności kandydata należy do Rady”. Z kolei w motywach wyroku z 6 listopada 2009 r., III KRS 22/09, niepubl., Sąd Najwyższy stwierdził, że „dokonanie oceny kandydatury i zajęcie stanowiska jest ustawową kompetencją Rady, a podstawą odwołania od uchwały Rady - a co za tym idzie i zakresem rozpoznania sprawy - jest zarzut sprzeczności uchwały z prawem (art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, Dz.U. Nr 11, poz. 67). Wynika stąd, że zasadność stanowiska Rady nie podlega kontroli Sądu Najwyższego, chyba że to stanowisko przekracza dopuszczalne granice swobodnego uznania”, czego Sąd Najwyższy w niniejszym postępowaniu nie stwierdził.

Nietrafione są także zarzuty dotyczące uzasadnienia zaskarżonej uchwały KRS. Przepis art. 42 ust. 1 u.k.r.s. stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, nie określając jednak wymaganej treści tego uzasadnienia. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego „z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba (...) przyjąć, iż Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata (lub kandydatów) wybranych przez Radę. Pozostali kandydaci znają bowiem dokładnie własną

sytuację, a co za tym idzie mogą ją porównać z opisaną w uzasadnieniu uchwały sytuacją kandydata wybranego przez Radę” (wyrok Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2016 r., III KRS 33/12).

Ponownie należy podkreślić, że właśnie w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Krajowa Rada Sądownictwa szczegółowo przedstawiła dane dotyczące kandydatek, konkludując, że obie kandydatki „spełniają formalnie wszystkie kryteria wyboru”, ale jednak to A. H. „spełnia je w stopniu wyższym” (s. 7-8 uzasadnienia uchwały KRS).

W przedmiotowej sprawie Rada dysponowała kompletną dokumentacją dotyczącą kandydatów. Zostało to wprost wskazane w wielu miejscach uzasadnienia uchwały i jednoznacznie wynika z jej treści (odnośnie do M. G. s. 4-6, odnośnie do A. H. s. 3-4). Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę na podstawie pełnych i prawidłowych ustaleń faktycznych oraz po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy połączonych z rzetelną i szczegółową oceną kwalifikacji kandydatów. Rada prawidłowo, w sposób spójny, logiczny i przekonujący zaprezentowała motywy swojej decyzji sporządzając uzasadnienie, zgodnie z art. 42 ust. 1 u.k.r.s. Uchybienie miesięcznemu terminowi na sporządzenie uzasadnienia uchwały Rady (art. 42 ust. 2 u.k.r.s.), który *nota bene* ma charakter instrukcyjny, nie ma wpływu na ocenę zgodności z prawem rozstrzygnięcia KRS.

Wbrew zarzutom Skarżącej, a zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, nie ma podstaw do przyjęcia, że Krajowa Rada Sądownictwa, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały jeszcze bardziej szczegółowej charakterystyki niewybranego kandydata, nie dokonała wnikliwej oceny jego kandydatury, skoro uzasadnienie uchwały wskazuje, iż o wyborze kandydata zadecydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów (wyroki Sądu Najwyższego z: 15 września 2015 r., III KRS 47/15; 17 lipca 2014 r., III KRS 24/14; 2 grudnia 2020 r., I NO 132/20; 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21).

Analizując uzasadnienie uchwały, trzeba pamiętać, że żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod

uwagę w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest konieczne wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostaje poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów, co wynika z obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (wyroki Sądu Najwyższego z: 5 listopada 2015 r., III KRS 76/15; 6 lutego 2019 r., I NO 21/18).

Niezasadnie Skarżąca podnosiła zarzuty naruszenia przepisów Konstytucji RP: art. 2, art. 33, art. 45, szczególnie akcentując - art. 32 i art. 60 – zasadę równego traktowania przez władze publiczne i jednakowego dostępu do służby publicznej.

Przede wszystkim, naruszeniu zasad określonych w przytoczonych przepisach Konstytucji RP przeczą fragmenty samej zaskarżonej uchwały, w których Rada wskazała na takie kryteria jak: oceny kwalifikacji kandydatek i doświadczenie zawodowe (s. 7 uzasadnienia uchwały KRS). Zatem, kryteria awansu zostały *expressis verbis* przywołane przez Krajową Radę Sądownictwa i dotyczyły obu kandydatek.

Ani z uzasadnienia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, ani z dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania nie wynika też, by Skarżącej ograniczono dostęp do służby publicznej w wyniku zastosowania dyskryminujących jej kandydaturę kryteriów lub też naruszenia zasady równości. Rozpoznając odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Sąd Najwyższy nie porównuje kandydatur, ale ocenia, czy uwzględnione w danej procedurze nominacyjnej kryteria oceny zostały zastosowane w jednakowy sposób do wszystkich kandydatów.

Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały argumenty dotyczące nieprzedstawienia Prezydentowi RP kandydatury Skarżącej wskazywały, że na treść takiego rozstrzygnięcia sprawy decydujący wpływ miała całościowa i wszechstronnie przeprowadzona ocena wynikająca z łącznego zastosowania

przyjętych przez Krajową Radę Sądownictwa kryteriów. Rada uwzględniła w odniesieniu do uczestniczek postępowania jednakowe okoliczności rzutujące na ocenę predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego, a przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały motywy rozstrzygnięcia nie zawierały elementów pozwalających uznać je za dyskryminujące w stosunku do kandydatury Skarżącej.

Sam zarzut naruszenia art. 32 ust. 1 w zw. z art. 60 Konstytucji RP może być rozpatrywany wyłącznie pod kątem zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania (wyrok Sądu Najwyższego z 15 października 2014 r., III KRS 49/14; wyrok Sądu Najwyższego z 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21). Powołane przepisy gwarantują obywatelowi (tak samo A. H. jak i M. G.) korzystającemu z pełni praw publicznych, prawo ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej, nie gwarantują natomiast przyjęcia do tej służby. Nie sposób w takich okolicznościach dopatrywać się naruszenia zasady sprawiedliwości społecznej, czy równości wobec prawa.

Reasumując, Krajowa Rada Sądownictwa, podejmując zaskarżoną uchwałę, dysponowała pełną wiedzą o kandydatkach, wynikającą ze zgromadzonego w toku procedury konkursowej materiału i po rozważeniu całokształtu okoliczności, stosując kryteria ustawowe, dokonała autonomicznego i zgodnego z prawem wyboru w ramach przysługujących jej kompetencji uzasadniając w sposób należyty podjętą uchwałę.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 44 ust. 3 u.k.r.s. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.

[as]